

[Ingerlise Koefoed]

Det gik heldigvis sådan, at det blev en spand køldt vand for dem, der var nede for at forhandle i Bruxelles. Man fik en 3 pct.s devaluering, og det tager vi ikke så tungt på, mens en 7 pct.s med følgelovgivning ville have rystet os meget.

Jeg spørger: hvad gør man så nu? Hvad har man i sinde at gøre i regeringen? Søger man videre om at få en stor devaluering, eller opgiver man håbet om en devaluering og laver følgelove, uden at der er noget, man skal følge? Griber man ind i dyrtidsreguleringerne? Griber man ind i lønningerne?

Endelig vil jeg gerne sige til finansministeren, at jeg tror på, at han ikke vidste noget om disse ting, da fru Ebba Strange og jeg var ovre at tale med finansministeren om formiddagen. Men jeg vil godt sige til finansministeren, at vi lever faktisk i et teknologisk samfund, og noget af det, der først blev opfundet i dette samfund, var telefonen. Det havde ikke været så svært at tage telefonen, inden økonomiministeren rejste til Bruxelles, og lige meddele SFs formand, at der var de og de ting under opsejling. Det havde været rimeligt at behandle et støtteparti på den måde.

Finansministeren kan ikke forstå, at det havde været rimeligt. Jeg har set eller hørt, at finansministeren har udtalt, at man skal passe på ikke at fortælle ret meget om forestående devalueringer, men jeg vil gøre opmærksom på, at regeringsbladet Aktuelt godt kunne forstå det. I en leder i går gav Aktuelt udtryk for, at man egentlig fandt det rimeligt, at både SF og det radikale venstre følte sig noget brøstholdne over overhovedet ikke at være blevet orienteret om en eventuelt kommende stor devaluering.

Vi har i SF diskuteret vor stillingtagen til dette finanslovsforslag meget grundigt. I valgkampen blev det gang på gang bebrejdet os, at vi ikke stemte for finansloven, for når vi ikke gjorde det, var vi ikke det, der hedder samarbejdsvillige. Nu synes jeg jo nok, at det er at overdramatisere en afstemning, men det er også noget vrøvl at sige, at SF har det som et særligt kendetegn, at vi ikke stemmer for finansloven. Vi har hele tiden sagt, at hvis vi fandt, at der i en finanslov var taget tilstrækkeligt hensyn til de svage her i samfundet, til beskæftigelsen og til den sociale balance, ville vi naturligvis stemme for den.

Men er der så det i den finanslov, der skal vedtages i dag? Nej, ikke sådan som den ser ud, og hvis vi ikke i den havde fået indbygget et bilag, som fortalte om regeringens planer om at sætte beskæftigelse i gang for 50.000 mennesker i det kommende år, kunne vi heller ikke have stemt for den.

Vi har gennem vores egen plan, som jo blev diskuteret meget her i går, til reduktion af arbejdsløsheden vist, at vi kunne sætte mange flere mennesker i gang i løbet af de første år, end socialdemokratiet kan med sit handlingsprogram. Det tror jeg trods alle indvendinger både fra hr. Camre og budgetdepartementet stadig på at vi kunne, men vi er jo ikke utopister i SF, og 50.000 flere i arbejde er bedre end ingen flere i arbejde. Når vi derfor lidt senere i dag rejser os op og stemmer for finansloven, gør vi det, fordi vi derved vil tilkendegive vores vilje til at medvirke ved gennemførelsen af de dele af socialdemokratiets handlingsprogram, som giver flere arbejdspladser og indebærer sociale forbedringer.

Men vi giver selvfølgelig ikke tilslutning til de EF- og forsvarsbevillinger, der står på finansloven. Vi stillede jo som omtalt – og vel også bemærket – i går en mængde ændringsforslag på disse områder, selv om de ikke havde store chancer for at komme igennem i dette folketing. Men vi vil arbejde videre sammen med folk uden for dette folketing, ikke mindst fredsbevægelsen, for at få forslagene gennemført.

Det er også klart, at vi ikke ved vores afstemning har sagt ja til at medvirke til de dele af regeringens program, som alene er udtryk for kapitaloverførsel til erhvervslivet i form af indkomstpolitik og erhvervsstøtteforslag uden modydelse i ekstra arbejdspladser.

Det vil være fremgået af meget af det, jeg har sagt, at jeg ikke ser nogen grund til den store optimisme med hensyn til gennemførelsen af en politik, som er til gavn for lønarbejderne, en krisepolitik på deres betingelser, men det må siges, at regeringen har tilkendegivet en vilje til at gøre noget ved den fortvivlede situation, som mange mennesker befinder sig i. Det skal dog også understreges, at en politisk vilje hos nogle partier ikke er en politisk garanti for, at lovforslag bliver gennemført, bevillinger til beskæftigelse udvidet osv. I SF vil vi strække os meget langt for at få gennemført en politik af den art, og